

Over liefdevol handelen en geven

Liefde is een centraal thema in ECIW. Het beschrijft de essentie van onze Vader. Het is een groot mysterie hoe binnen de eenheid er toch sprake kan zijn van een liefde die zich wil uitbreiden. Toch is dit wat er gebeurt in de schepping. God breidt zich uit in ons, in Zijn Zoon. Vervolgens zijn wij als Zonen van de Vader gaan dromen van het verlaten van ons Goddelijke huis. We dromen daar van afscheiding, kwetsbaarheid, aanval, verdediging en van de dood. Om ons te helpen niet dieper in slaap te sukkelen leert Jezus ons in ECIW hoe we écht kunnen vergeven. Dit vergeven gebeurt wanneer we ons openstellen om onze zieke denkkeest te laten genezen door de liefde. In het voorbeeld van de inbraak probeerde ik woorden te vinden om te beschrijven wat er dan in die denkkeest kan gebeuren. We ervaren dit als een wonder. Liefde blijkt een kracht die in eerste instantie onze verkeerde perceptie omkeert. We krijgen weer oog voor de waarheid van onze verbondenheid met onze Broeders.

Het vorige hoofdstuk eindigde ik met de angst die we kunnen hebben tegen die overgave aan de liefde. Aanvankelijk kunnen we dus bang zijn dat we alles maar goed moeten vinden wat ons in de droom lijkt te overkomen. Maar liefdevol handelen is geheel wat anders dan altijd toegeven aan de grillen van een ander. Het toekeren van de andere wang en niet boos worden als je daarop geslagen wordt kan de manier zijn die ons wordt ingegeven door de liefde. Maar mogelijk geeft de Heilige Geest ons juist in om de slag te ontwijken en liefdevol aan de ander te vragen of hij ons nu echt wil slaan of dat er iets anders speelt. Waarmee kan ik je helpen broeder? In het voorbeeld van de inbraak hoeven we niet te denken dat we de deuren 's avonds maar alvast open hoeven te zetten voor die arme inbrekers. We mogen zelfs in deze abnormale droomwereld toch "normaal" doen door onze deur af te sluiten. Dit zijn slechts voorbeelden en geen nieuwe richtlijnen voor juist gedrag. Maar zie je dat liefdevol handelen ook krachtig en actief kan zijn en niet noodzakelijk incasserend en passief? Dit brengt ons weer terug bij de vraag waar we mee begonnen: wat kan ik doen om een gelukkig, liefdevol en betrokken mens te worden?

Vanuit ons kleine zelf denken we dat deze aanpak neerkomt op ons passief overgeven aan de grillen van een ander. Maar door ons open te stellen voor de liefde komt er ruimte voor een wijsheid die van een andere orde is dan die van het ego. Ook nu kan het gebeuren dat je een ander tegenspreekt of dat je op een andere manier verkiest te handelen die de ander niet leuk vindt. Maar je intentie is nu totaal anders

Als we heel eerlijk onze motieven om op zoek te gaan naar zoiets als zelfrealisatie onderzoeken dan blijkt dat, voorzichtig uitgedrukt, ons eigen geluk toch wat op de voorgrond te staan. Het voelt niet erg sociaal wenselijk om dit zo vast te stellen. Het is natuurlijk ook weer niet zo zwart-wit dat we niks geven om het geluk van een ander. Zeker als het familie, vrienden of bekenden betreft voelen we wel degelijk mee met hun problemen en doen we ook moeite om hen te helpen. Ook als ons blikveld wat groter wordt kunnen we geraakt worden als we zien dat aan de andere kant van de aardbol duizenden mensen slachtoffer zijn geworden van natuurgeweld. We trekken de portemonnee en maken een paar tientjes over. Toen ik nog lid was van een kerkgemeente riep de voorganger ons op om een tiende van ons inkomen aan de kerk over te maken. Dit bood me een kans om besef te krijgen van de waarde die ik toekende aan geld. Ik gaf weliswaar mijn deel maar dit voelde als offeren en als verlies.

De Cursus geeft ons niet de opdracht om vanuit ons geloof in afgescheidenheid toch net te doen of we liefdevol zijn door bijvoorbeeld geld aan de armen te geven. Ze is veel meer gericht op het corrigeren van ons geloof in de echtheid van ons lichaam met al zijn vermeende beperkingen. Het

helpt niet om mensen tegen hun zin in te verplichten om geld te geven zonder aandacht te geven aan de onderliggende angst. Waar komt dat idee van tekort vandaan? Wat laat dit je zien? Het echte punt van aandacht ligt altijd in onze denkkeest. Waar gaan we van uit? Wat geloven we? Als we geloven dat we afgescheiden wezentjes zijn dan gaat dat, zoals we gezien hebben, gepaard met een onbewust gevoel van angst. We geloven dan in gescheiden belangen; mijn belang versus jouw belang. Onze oer-vergissing is dat we menen dat we de eenheid iets ontftuseld hebben toen we gingen geloven in de afscheiding. We geloven nu dat we onze schat dienen te beschermen. In de eerste plaats tegen God die boos is vanwege onze diefstal en ons het liefste weer wil inlijven in zijn alles vernietigende eenheid.

Probeer te vermijden dat je dit lacherig wegwuift als raar theorieetje of dat je het juist klakkeloos gelooft. Probeer er gevoel bij te krijgen door je af te stemmen met je innerlijke antenne. Voel die angst en kramp als je je voorstelt dat je gevoel voor afgescheidenheid, van een zelf te zijn, op het spel dreigt te staan. Wij denken dat het eng is om als het ware leeg te lopen in de eenheid, in dat onvoorstelbare niets. Maar zo is het dan ook niet. Als je het zo omschrijft dan kijk je vanuit je geloof in afgescheidenheid, vanuit je ego. Je innerlijke Stem, de Heilige Geest, zal je laten zien dat het stoppen met verdedigen van je denkbare grenzen precies het tegenovergestelde tot gevolg zal hebben. Je angst neemt juist af en je krijgt besef van veiligheid in ultieme verbondenheid. Grenzeloze verbondenheid met anderen komt in onze niveau II werkelijkheid dichtbij het herstel van ons besef van het mysterie van Gods schepping. We zijn één met onze Vader en toch zijn we zijn kinderen en hebben we broeders.

Liefdevol handelen is nooit gebaseerd op voorschriften en dogma's. Ze komt voort uit de liefde die je bent. Vanuit ons huidige perspectief denken we wel eens dat we eerst van onszelf moeten leren houden en zorgen dat we zelf de zaakjes op orde hebben. Vervolgens kunnen we dan vanuit onze rijkdom eens gaan nadenken over het helpen van anderen. Maar dit geloof in "eerst ik en dan de rest" doet geen recht aan die wonderlijke eenheid. Misschien druk ik het nu wat sterk uit, maar onze vermeende ellende is juist begonnen met precies die woorden: ik eerst. Er is geen ik. Het heerlijke en wonderlijke van de weg van Jezus is dat hij ons er op wijst dat we weer besef kunnen krijgen van wie we zijn, juist als we de diepe bereidheid hebben om de liefde weer te laten stromen. En stromen is wat anders dan eerst verzamelen in een grote emmer, in ons zelf. Stromen en uitbreiden is *de* eigenschap van liefde. Het is de intrinsieke kwaliteit van liefde. Het is dat heerlijke mysterie van eenheid. Dat wat geen eigenschappen kan hebben, eenheid, blijkt zich toch scheppend uit te willen breiden. Pas door ons in te pluggen in onze ware identiteit, in de liefde die we zijn, en deze te laten stromen, begint het besef van onze Goddelijke natuur weer naar boven te komen.

Deze stromende liefde zal zich zelfs in onze niveau II droom willen uitdrukken. De vorm die ze daarbij kiest valt niet te voorspellen maar als ze geïnspireerd is door liefde dan zal het ongetwijfeld aan alle betrokkenen ten goede komen. Wij hoeven niet te gaan puzzelen óf en hoeveel geld we moeten geven aan een broeder die in de droom tekort lijkt te komen. Als liefde je vraagt om te geven en als angst je hierin remt dan breng je deze naar de liefde om genezen te worden. Wij hoeven ons totaal niet druk te maken over de vorm die via ons lichaam als communicatiemiddel zichtbaar wordt in de droom. Liefde maakt zich geen zorgen over zaken als "de illusie echt maken". Alleen een verdwaasd ego is bang voor de echtheid van illusies. Liefde geeft zich zelf binnenste buiten omdat ze weet dat in dit geven de gever leert dat hij zelf die liefde is. ECIW zegt het zo mooi:

"Geven en ontvangen zijn in waarheid één <Wb 108>."

De "manier" om je te herinneren wat jouw ware Goddelijke identiteit is bestaat uit het vergeven van je geloof in tweeheid, je verslaving aan oordelen naar de liefde te brengen zodat deze weer kan gaan

stromen. Er zal nooit sprake zijn van *jouw* geluk, alleen van *ons* geluk in verbondenheid. Je kunt *niemand* uit deze wereld achterlaten door jouw schuld op hem te blijven projecteren. Het zien van vermeende schuld in een denkbeeldig van jou afgescheiden Broeder is het herhalen van de oerzonde. Niet zonde in de morele zin van schuld, maar in de zin van uiterst onhandig omdat je jezelf nu in de hel zult wanen. Dit brengt me bij het begrip “Heilige relatie”.